

yderne den omhandlede Fordeling, og det staar da til disse at opnaa gensidig Enighed om en Gennemførelse af Fordelingen. Spørgsmaalet er herefter, om de ovenfor nævnte Vanskeligheder ved Fordelingen kunne tænkes at umuliggøre Enighed og dermed Fordelingen. Men dette kan ganske sikkert ikke antages. Det maa nemlig mærkes, at Reglen om Hovedparcellens ubetingede Hæftelse for det hele Vederlag ikke har været undtagelsesfri, Undtagelserne¹⁴⁾ ere forekomne i Anledningen af de i Henhold til Lov 25. Marts 1871 stedfundne Afgifts afløsninger; her har Vederlaget faktisk maattet fordeles. Og Fordelingen har ikke blot været Forudsætningen for, at der overhovedet kunde finde en Afløsning Sted af de Vederlagsandele, som forholdsmæssig maatte paahvile de vedkommende Hovedparceller eller Parceller. Nej — og dette er det vigtigste — Fordelingen er bleven iværksat ogsaa, naar kun en enkelt eller enkelte (i Reglen Hovedparcellisten og Ejere af større Parceller) af alle de i det oprindelige Vederlag lodtagne begærede at afløse. Hvor Afløsningen ikke har fundet Sted, er det fordelte Vederlag da blevet liggende og hviler fremdeles paa Parcellerne. De vedkommende Parcellister have ifølge udstedte Deklarationer, hvorefter Fordelingen er iværksat paa Grundlag af det nye Hartkorn, forpligtet sig til at indbetale de dem paahvilende Andele af Vederlaget direkte til Amtstuen¹⁵⁾ og Høhoverivederlaget behandles saaledes den Dag i Dag i disse Tilfælde ligesom andre Jordebogsafgifter.

Men har Vederlaget saaledes kunnet fordeles i Anledning af de stedfundne Afløsninger, da synes en Fordeling ogsaa at kunne iværksættes nu i sin Almindelighed. Forholdet kan dog ikke være principielt vanskeligere her. Grunden til, at Fordelingen den Gang blev opgiven, er vistnok den, at man har betragtet den ved Afløsning gennemførte Fordeling som et ganske særegent Forhold, idet alene Udsigten til Afløsningen kunde tænkes at overvinde Hindringerne; men hertil kan rigtignok bemærkes, at netop de indkomne Andragender maatte vise en saadan Tilbøjelighed hos Afgiftsyderne til Fordelingen, at den dog maaske havde været et Forsøg værd. Som et yderligere Bevis paa, at en almindelig Fordeling af Høhoverivederlaget er mulig at gennemføre, kan endelig anføres den Omstændighed, at de *aarlige Vederlag for Pligtkørseler* henhører til alle de andre Arter af Jordebogsafgifter, som ved de stedfundne Udstykninger ere Genstand for Fordeling. Kørselspligten er først afløst ved forskellige Forlig, indgaaede i Henhold til Lov 20. Marts 1855, og indtil da hæftede alle Hovedparceller af de tidligere Gaarde ifølge den oftnævnte Artikel 5 i Arvefæstesködernes ubetinget for, at Kørselspligten blev efterkommet i sit oprindelige Omfang. Fordelingen af Kørselsvederlagene frembyder saaledes i et og alt et følgeværdigt Eksempel for Behandlingen af Høhoverivederlagene.

Ifølge ovenstaaende er der formentlig al Anledning for Finansministeriet til — i Tilfælde af, at der ytrer sig et almindeligt Ønske derom blandt Afgiftsyderne — at søge Fordelingen af Høhoverivederlagene gennemført derved, at Ministeriet rækker en hjælpende Haand til Oprettelsen af Foreninger om Vederlagenes Fordeling mellem Ejerne af Hovedparcellerne og de Parcellister, der have Refusionspligt til de førstnævnte. Det bemærkes i øvrigt, at Ordningen af det hele Forhold ligesom den tidligere undtagelsesvis gennemførte Fordeling — formentlig er et rent administrativt Anliggende. Dette er ogsaa udtalt i Folketinget i afvigte Rigsdagssamling. Men det skal dog her fremhæves, at Fordelingen kun bør finde Sted paa Grundlag af det nye Hartkorn, og

¹⁴⁾ Her bortses fra de i denne Forbindelse uvedkommende — og sjældne — Undtagelser, der hjemles ved selve Artikel 5 i Skøderne, naar den oprindelige Gaard deltes i 2 lige store Dele jfr. ovenfor.

¹⁵⁾ Se Sag i Finansministeriets Kontor for Statsaktiverne, J. Nr. G. D. J. 139/1876. Herved bemærkes, at de nævnte Deklarationer ikke er blevene tinglæste. Dette kunde undgaas af den Grund, at Panteregistrene kun indeholdt en Angivelse af, at der af Ejendommen svarede Jordebogsafgift, men ikke dennes enkelte Bestanddele. Tinglæsningsens Undladelser har paa den anden Side været til praktisk Nytte, fordi man da undgik et formelt Samtykke til Vederlagenes Fordeling fra de private Panthavere i Parcellerne, og disse bleve dog paa ingen Maade forurettede ved selve Fordelingen, da der jo i Forvejen paahvilende Parcellerne Refusionspligt til Hovedparcellen. Naar det ovenfor er bemærket, at de mindelige Foreninger om Vederlaget for Høhovveri bleve tinglæste, da var det netop kun selve Forligene, som hver indbefattede en Mængde Gaarde og kun omhandlede Maalestokken for Vederlagets Beregning, der bleve tinglæste. De enkelte Vederlagsandele, som ifølge Forligene og efter nærmere Udregning tildeltes de enkelte Ejendomme, ere ingensinde blevene opførte paa disses Folier i Panteregistrene.